

Marek Kuchler

Král má nápad

V trůním sále vládlo hrobové ticho, jen tlustá polena praskala v obrovském krbu z modrého mramoru. Král Elwir VI. nervózně rázoval podél stěny, ruce v kapsách nové teplákové soupravy, zatímco uprostřed místnosti seděli okolo stolu z uchtorského dubu jeho ministři a poradci. Ticho se pomalu stávalo uspávajícím a Elwir ne a ne přestat s pobíháním.

Ministr financí jako první ztratil sebeovládání a zívá. Ještě než stačil zavřít ústa, zjistil, že je probodáván pohledy ostatních, kromě krále, ten patrně usnul v chůzi a ničeho si nevšiml. Ministr Komat Uhu tedy dokončil *zívám* a nespokojeně se zavrtěl v křesle, nervózně pohlédl na césiové přesýpací hodiny a uvědomil si, že toto sezení KRKRŠe, tedy Královského krizového štábu, se asi protáhne.

V komíně zahučelo a do krbu se s rachotem zřítíla cihla. Mračnem jisker, které se zvedlo z hořících polen, vletěl do místnosti netopýr velký jako podsvínče a když obletěl kolečko okolo stěn, zavěsil se na stropní trám v koutě. Z připálených chlupů se mu kouřilo, ale zvíře si z toho zjevně nic nedělalo. Nikdo z přítomných nehnul ani brvou, jen Uhu, který nesnášel čarodějnické triky a figle, se ošil - jako vždycky, když byl konfrontován s uměním mága Monomana. Uhu se rozhlédl po sále, aby se ujistil, že ostatní přítomní sedí jako vyřezaní panáci, a potlačil nutkání si odplivnout. Panebože, pomyslel si, tak tohle je mozkový trust našeho království! A hlava pomazaná patrně úplně ztratila soudnost a svolala si je v pět ráno, aby s nimi "analyzovala situaci". Asi si myslel, že když sám nemůže spát, že v tom zabrání i ostatním... Úvahu nedokončil, neboť kus prohnílého trámu se pod vahou netopýra utrhl a obojí dopadlo s patřičným praskáním a pištěním na naleštěné parkety. Teprve teď projevíli muži okolo stolu mírný zájem, pootočili hlavy a zaostřili pohledy na hromadu trosek, omítky a neštěstí na podlaze. Pochodující král vypadl z rytmu, zakopl, patrně o vlastní stín, a jeho pohled spočinul na místě, na němž došlo k nouzovému přistání. Netopýr ležel bez hnutí a teprve po několika okamžicích poplašeně zacukal křídly. Monoman, neboť to byl skutečně on, poloomráčený pádem na hlavu z výšky skoro šesti metrů, byl poněkud dezorientovaný a jen s obtížemi se rozvzpomínal na zaklínadlo, kterým by se proměnil do nějaké přijatelnější podoby. Konečně! Přihlížejícím se to jevílo tak, že obrysy zvířete se na chvíli rozplýzly a vzápětí ležel na místě netopýra na zádech rozplácnutý mág ve své lidské podobě. Vědom si toho, že je pozorován, rychle vstal, ledabyle si oprášil ornát a se zuby zaťatými bolestí se odbelhal na svoje místo u poradního stolu.

Nakrátko probuzený zájem rychle ochabl, pohledy se začly znovu rozostřovat, víčka se spouštěla jako rolety a král Elwir, kterému jako poslednímu došlo, co se děje, pokračoval v chůzi. Mág už mezitím ztěžka dopadl na židli a sevřel si opatrně hlavu do dlaní. Šest mužů v trůním sále degenjorského království se znovu oddalo svým myšlenkám: Monoman bojoval s návaly nutkání ke zvracení, jež jsou tak obvyklé při otřesech mozku; ministr války Herman Sval bubnoval prsty na protězu levé nohy a vzpomínal na časy, kdy na podobné porady nebyl čas, protože problémy se řešily frontálním útokem nebo organizovaným útekem; šéf tajné služby Pen Dreck hloubal nad tím, zda bude možné namontovat štěnice i do párátek a knoflíků, aby se v jeho kanceláři vědělo skutečně o všem, co se šustne. Atmosféra byla na první pohled možná pracovní, ve skutečnosti ale jenom pokleslá, bylo jasné, že v této sestavě toho přítomní vymyslí ještě daleko méně, než kdyby si lámali hlavy o samotě.

"Noc v háji," sykl k svému sousedovi ministr války.

Pen Dreck zamrkal a pokrčil rameny. Nevěděl, co by řekl, a tak jenom prohodil: "Jako posledně s tím hňupem přes finance."

Herman Sval se zachvěl, něco takového by už podruhé zažít nechtěl! Asi před čtvrt rokem se snažil Komat Uhu dát konečně do pořádku státní finance tím, že představil králi a vybraným členům vlády "špičkového manažera", kterého přetáhl ze sousední země. Oním "zachráncem státního pokladu" bylo napůl negramotné individuum, které se evidentně už před lety napůl zbláznilo ze samého počítání ulitých peněz a úplatků. "Poradce předních bankovních domů" nosil výhradně žlutý sametový oblek a holínky z kůže skalní žaby a choval se s arogancí, která šokovala všechny přítomné, včetně mága Monomana, který normálně lidmi okázale pohrdal. Toho dne také mág provedl jeden z mála svých zdařilých kousků, když se pomocí křišťálové koule dopátral několika detailů ze soukromí "finančního génia". Před očima nevěřícně zírajícího krále se tehdy vynořily podivné výjevy; mimo jiné se ukázalo, že "titán peněžnictví" začal chodit do školy až v deseti letech, a když ji v patnácti opustil, měl ještě pořád vážné problémy se zavazováním tkaniček u bot. Posledním hřebem do rakve "umělce finančních operací" byl pohled do jeho domu, zařízení s nevкусem, o jakém se snilo celým generacím umělců a kritiků umění. "Fenomenální ministr navyšování kapitálu" byl tedy nakonec vyhozen ze dveří a ministr Uhu jen taktak unikl panovnickové nemilosti. A pak následovaly další porady...

Venku zaskřehotal první kohout a vzápětí se ozvaly další opeřené potvory; vesnice v podhradí se začala probouzet. I mágu Monomanovi se konečně přestalo tmít před očima, a tak se mohl soustředit na dění v sále, pokud ovšem lze děním nazvat to, co tam probíhalo.

Zcela nečekaně se probral z apatie král. V polovině kroku se náhle zastavil a s jednou nohou ještě ve vzduchu se obrátil k svým ministrům - jednu ruku v kapse teplákové bundy Royal Adidas, druhou se škrábaje na chlupatém lýtku.

"Pánové," začal, "klasické situace budeme řešit klasickými postupy. Každý z nás zná historii a literaturu alespoň do té míry, aby věděl, jaký je klasický a zažitý způsob shánění ženichů královským dcerám." Po tomto úvodu zaujal poněkud normálnější postoj s oběma nohama na zemi a oběma rukama v kapsách. "Moje dcera není ani prvá (princezna, pro niž je třeba najít manžela skutečně na úrovni." V sále si kdosi dávivě odkašlal. "Vyhlásíme konkurz a sezveme zájemce z blízké i vzdálené ciziny. Vy," zamířil pichlavý pohled na Monomana, "sestavíte seznam úkolů, které budou muset uchazeči o ruku Její Jemnosti splnit."

"Jsem poctěn, Výsosti," zahuhlal mág, i když celý jeho zjev vyjadřoval pravý opak.

"Pánové," pokračoval Jeho Majestát, "poslední malá krize na našem dvoře se přiblížila úspěšnému zvládnutí. Děkuji Vám."

Ozvěna poslední věty ještě visela ve vzduchu a celý vládní kabinet se už dral ze dveří.

Král ještě několik okamžiků postál na místě, aby vychutnal velikost okamžiku, a poté i on odešel do svých komnat, tedy do těch z nich, které byly ještě obyvatelné.

Vdavky princezny Apatie byly skutečně problémem nejvyšší priority, jelikož jako u všech dynastických sňatků z rozumu měl i v tomto případě přispět ženich svojí hřivnou k ukončení finanční agónie degenorského království. Ještě za Elwirova děda patřil Degenor k nejbohatším říším na kontinentě, ale předchůdce současného krále Šantal I. dokázal rozházet peníze v podivných burzovních spekulacích a na nákupy těch nejkurioznějších předmětů do svých soukromých sbírek. Zvláště

v posledních několika letech se situace viditelně zhoršovala, částečně i proto, že nový král paličatě odmítal všechny seriózní pokusy, jak vybědnout z marasmu dluhů a mezinárodní obchodní ignorance. Nejvíce se král rozzuřil, když mu nejbohatší kupec v hlavním městě Mjech Huhu navrhl zrušit feudalismus a zavést volný trh s lidskou tváří. Huhu měl tehdy skutečně štěstí, král občas ukazuje svým návštěvám tříramenný bronzový svícen, zle pokroucený, kterým tehdy po tom holomkovi mrštil (a ovšemže minul). Poté, co byl za všeobecného souhlasu slavně vyhozen "finanční poradce", držel se Elwir jako klišé myšlenky výhodného sňatku své dcery, která mezitím konečně dosáhla věku, v němž by svatební noc nebyla důvodem, proč jejího manžela stíhat za mravní ohrožování mladistvých.

Co se princezny samé týkalo, nebyla nijak oslnivě krásná. Ti, kteří ji někdy viděli bez líčidel, paruky a v plném denním světle (a zvláště, pokud ještě k tomu neměli v oblíbě jejího otce), dokonce tvrdili, že by mohla se značným úspěchem strašit vrabce v královských zelných lánech. Ale poněvadž byla Apatie už od dětství udržována v představě, že je převelice krásná, věřila tomu. Faktem bylo, že od otce příliš mnoho půvabu pobrat nemohla, a matka to se svojí sadou chromozómů sama utáhnout nedokázala. Matka ostatně brzy zemřela a péče se chopily chůvy a vychovatelky, samozřejmě pod dohledem krále. (Zlí jazykové tvrdili, že princeznina matka nezemřela, ale utekla tajně s jedním kupcem do nejmenované sousední země, kde založila cestovní kancelář, která organizuje pro obyvatele Degenoru emigraci ve velkém - ovšem to je sprostá pomluva.) Jak princezna rostla, začala její výchova pomalu ale jistě Elwirovi přerůstat přes hlavu.

Zatímco se král ve své ložnici převlékal do čistých tepláků, ve sklepních místnostech, které obýval Monoman, se to blýskalo zášlehy plazmy -mág, proměněný v kulový blesk, si vybíjel zlost nad svěřeným úkolem; hrad se otřásal v základech a stěny laboratoře se pokrývaly malými krátery. Když se vyřádl, proměnil se zpátky do lidské podoby a zhroutil se do křesla u dveří.

"Proč já?" šeptal. "Proč já a ne některý z těch pitomců?"

Princezna Apatie ležela v posteli a studovala ohmataný, ale bohatě ilustrovaný rukopis "Průvodce panen světem manželským", přičemž střídavě rozkošně špulila rty a vraštila nejjasnější čelo, to když četla; a poulila oči a tichounce hekala, to když studovala obrázky. Touto zajímavou a z hlediska jejího dalšího života i potřebnou činností se zabývala i v okamžiku, kdy do místnosti vletěl mol - jinak mág Monoman v jedné ze svých nejlepších krycích proměn; přistál na tapetě v hlavách princezniny postele a rozhlížel se. Hmyzí oči sice nejsou zdaleka tak výkonné jako lidské, ale i tak viděl po několika minutách dost, aby dostal chuť si odplivnout a hlasitě zaklít. Podoba, v níž se nacházel, ovšem vylučovala jedno i druhé. Čas plynul, princezna dál potichu šustila pergamenem a čas od času stejně tichounce vypískla údivem; Monoman začal z nudy oždibovat vlákna na ručně tkané tapetě a jeho myšlenky byly stále temnější.

Kdesi v dálce bouchly několikery dveře, pak se ozvaly šouravé kroky a po decentním zaklepání vstoupil do komnaty Elwir. To už byla kniha pod polštářem. Král se vkymácel do ložnice své dcery, jako když krotitel tygrů vstupuje do arény a zaboha si nemůže vzpomenout, jak takový tygr vlastně vypadá.

"Dobré ráno, holčičko," začal, hned se ale zarazil, protože mu došlo, že takhle svoji dceru neoslovil už deset let.

"Ahoj, tatko," vyhrkla Apatie a také ztichla, když si uvědomila, že se něco děje. Snad během noci emigrovaly poslední zbytky služebnictva a otec chce, abych mu šla

ukuchtit snídani, zděsila se.

"Dnes bude hezký den," prohodil král, ignoruje chuchvalce mlhy, povalující se za okny.

Monoman-mol strnul.

"Stalo se něco, otče?" vzpamatovala se princezna a podepřela si v rozkošné póze bradu koleny, aby jí snad po otcově odpovědi neklesla až na prsa.

"Víš, moje ministry napadlo... a mě to už napadlo vlastně taky...", zaplétal se Elwir, "že je načase, že by bylo vhodné..., že by ses mohla třeba vdát... Co říkáš?"

Princezně proběhlo páteří intenzivní, ale nikoli nepříjemné zamrazení, poprvé po několika měsících začala mít pocit, že mizí protivný tlak v hlavě a zvonění v uších, oči jí zasvítily a Apatie rozpustile pohodila hlavou, až jí dlouhé vlasy zavlály.

Monarcha si toto gesto mylně vysvětlil jako projev nespokojenosti a vzdoru a začal zbabělé vyklízet pozice.

"Ne, ne, do ničeho tě... nenutím... klidně s tím, ééé, počkáme...", koktal, "víš, moji ministři si jenom mysleli, že když už ti bude za chvíli osmnáct... Ale jestli jsi proti, můžu je dát zbičovat..." Vzdychl. "Ale stejně je třeba začít uvažovat o..."

Nedořekl, o čem je třeba začít uvažovat, protože s údivem hleděl, jak jeho dcera vyskakuje z postele a utíká k němu. Ze strachu, jestli třeba nemá v ruce perořízek, začal ustupovat ke stěně, ale po pár krocích se zastavil, když si všiml neklamných známek zájmu v dceřině obličeji. I princezna se rozhodla ovládat emoce a s předstíranou lhostejností zamumlala: "No, když myslíš..."

A pak se posadili na pohovku a král začal potichu vysvětlovat svůj plán. Nad hlavami jim přitom občas přelétla jakási mūrka či co.

Monoman seděl už opět ve své sklepní noře a sakroval, až se klenba otrásala. Když už začínal chraptět a vyčerpával většinu vulgarismů, které šly vztáhnout na nezletilé osoby ženského pohlaví, trochu se uklidnil a nechal na stole zhmotnit kus pergamenu, brk a kalamáš.

"Dáme se do práce," prohodil k vycpanému homunkulovi nad krbem, "koneckonců budu tuhle komedii jenom režírovat, šáskovat budou jiní." Začal diktovat a pero se rozběhlo po pergamenu.

Uběhl měsíc a na Elwirově hradě už byli hosté, kteří chtěli zkusit štěstí v soupeření o ruku princezny. Všichni tři udatní mladíci právě scházeli po schodišti do jídelny, když se ozval vyděšený křik stráží na hradbách. Velký mág právě dokončoval jistý velmi delikátní pokus s destilačním přístrojem, když do laboratoře vběhl jako velká voda roztřesený komorník s voláním "Drak, drak!"

"Nesmysl," zabručel polohlasně čaroděj, "v Degenoru nikdy drací nežili a myslím," dodal tišeji, "že ani v budoucnu žít nebudou."

O pár okamžiků později se srazil na cimbuří s vyděšeným králem, který jen s vypětím sil zachovával dekorum.

"Drak, monstrum, obluda!" křičel Elwir.

"Vidím," na to mág.

"Co teď?"

"Přemýšlím."

Strážní začínali být viditelně nervózní a ohlíželi se po svých velitelích. Herman Sval jako vždy v nablýskaných bagančatech a naolejovaném kyrysu se blížil ke strážnicí.

"Rozstřílet?" uvažoval nahlas král.

"Ne!"

"Dám ho rozstřílet," trval na svém král.

"Ne," zadržel ho mág. "Možná nepřiletěl jen tak, možná je to znamení, které je třeba správně vyložit a pochopit. Přemýšlej, králi!"

"Nechápu, jaký symbolický smysl by mohlo mít přistání draka na hradním nádvoří, notabene v den, kdy se nám mají představit princeznini nápadníci....," a odmlčel se.

"A máme to!"

Král se pokusil o imitaci smíchu. "To snad nemyslíš vážně? Snad nechceš říct, že on...?"

Ticho.

"Svoji dceru drakovi?" zaječel fistulí. "Nikdy! Dám ho rozstřílet! Hej, strážce..."

"Jdu dolů a promluvím s ním," odvětil mág, který nepochyboval, že bude mít co do činění s mluvícím monstrem.

"To byl ale vynikající nápad, vyzkoušet nás takovým skvělým převlekem," pochvaloval si král Elwir, pokukuje po rytíři, který seděl na čestném místě u stolu a opatrně upíjel z poháru. "To bylo skutečně úžasné," pokračoval král a prohlížel si rytíře Porka, neboť to byl on, kdo ukrytý v napodobenině dračí obludy přistál na hradním nádvoří. "A viděl jste ta zbabělá princátka, jak odtud pelášila? Co ty na to, mágu?"

"Jo, viděl," odvětil zamračený Monoman, jemuž na Porkovi evidentně něco nesedělo. Prohlížel si rytíře a usilovně přemýšlel, co mu na princeznině nápadníkovi vlastně vadí. Zatím na to nepřišel.

Princezna seděla opodál obklopená fraucimórem, upejpavě se usmívala a občas s chichotáním pošeptala pár slov některé z dívek okolo.

Pork, oblečený ještě pořád v podivném přiléhavém úboru, v němž se ukrýval uvnitř létající atrapy, se usmíval, i když trochu unaveně. Byl to pohledný mladík poněkud cizokrajného vzezření se snědou pletí a vzpřímeným držením těla, které král okamžitě označil za vznešené, ba přímo královské.

"Nalejte nám ještě," pokynul král sloužícímu, "ať nedomlouváme detaily tak úžasné události, jako je svatba, s vyschlým hrdlem." A už poněkolikáté pohlédl na dvorního čaroděje s němou výčitkou: Ještě že jsme ho nerozstříleli, byla by to zatracená smůla, přijít o takovouhle partii! A připomněl si, že nesmí zapomenout poslat večer mágovi soudek nejlepšího rokajského.

Snesla se noc. A v zamčené místnosti, vyhrazené pro prince Porka...

V rychlosti složený přenosný habitat poskytoval kromě bezpečí vůči všem typům střelných i energetických zbraní samozřejmě i ochranu před odposlechem a hlavně - Chron Platth fr Morn mohl konečně odložit nepohodlnou slupku pozemského vzezření a strávit fázi odpočinku ve své vlastní podobě. Jen tři stopy dlouhé článkované tělo porostlé průsvitnými citlivými štětinami se nedočkavě přisálo hlavovou přísavkou ke stropu habitatu a ulehčilo tak v silné gravitaci nezvykle namáhaným údům; regenerační žlázy za druhým párem podávacích končetin začaly vylučovat sliz, který pokryl celé tělo a poskytl mu tolik nutnou úlevu. Jemnými háčky na konci ocasního žihadla si občas pročísl hřívu a jako projev nejvyššího uspokojení vydal dlouhý ultrazvukový skřek. Zhluboka se nadechl směsí plynů (pro člověka smrtelně jedovaté) a jeden z jeho šesti mozkových laloků začal sestavovat zprávu, kterou bude muset na začátku dalšího oběhu planety vyslat přes satelit na mateřskou loď na oběžné dráze a odtud dále, hluboko do kosmu. Současně udržoval Chron telepatický kontakt se služebným klonem - otrokem,

který pobíhal okolo a odstraňoval zbytky tkání z jeho lidské slupky, aby z nich do rána v recyklátoru sestavil nový obal k dalšímu použití.

Chron byl spokojen. První fáze pronikání do této paralelní varianty světa Země probíhá úspěšně. Pokud nenastanou s místními obyvateli nečekané komplikace, dá se očekávat první snůška do jeho velkohnízda již za dobu kratší, než je půl oběhu planety.

A pak už nás nic nezastaví...

ilustroval Josef Fraško